

[Justitsministeren.]

Jeg kommer derefter til Kapitel 14, som omhandler Baandlæggelse. I gældende Ret har der med Hjemmel i Arveforordningens § 28 udviklet sig et Baandlæggelsesinstitut, hvorefter en Arvelader kan faa kgl. Konfirmation paa en Bestemmelse om, at hans Børns Tvangsarv skal baandlægges, saa at Arvingen afskæres fra at raade over Arven, hvorhos denne Baandlæggelse har den Følge, at Arven ikke kan være Genstand for Kreditorforfølgning, saa længe Arvingen lever. Det er en Ret, som Forældre i meget stor Stil gør Brug af, navnlig over for deres Døtre. Efter Kommissionens udkastet skulde Adgangen til at bestemme Baandlæggelse begrænses meget væsentligt, idet det skulde kræves, at Arveladeren skulde skønne, at Arvingen vilde være mindre skikket til at raade over Formuen, eller at Arvingens Raaden paa Grund af særlige Omstændigheder vil medføre Fare for uforsvarligt Forbrug af Formuen. Altsaa der skulde stilles ret strenge Betingelser for, at en Baandlæggelse skulde være gyldig. Men Kommissionen foreslog yderligere, at en Arving kunde forlange Bestemmelsen tilsidesat af Skifteretten for Tiden efter hans 25de Aar, saafremt han godtgjorde, at de Betingelser, som havde været bestemmende for Arveladerens Baandlæggelse, ikke var til Stede. Denne meget betydelige Indskrænkning af Baandlæggelsesinstituttet har Justitsministeriet ikke kunnet tiltræde. At forlange, at Arveladeren skal erklære, at de forannævnte Betingelser foreligger, vil nemlig i høj Grad kunne afholde en Arvelader fra at bestemme en i øvrigt rimeligt begrundet Baandlæggelse; og at henlægge Afgørelsen om Tilsidesættelsen af Baandlæggelsen til Skifteretterne vil efter min og Justitsministeriets Mening sikkert medføre alt for uensartede Afgørelser, ligesom de Retssager, der vilde opstaa, Retssager, hvorunder altsaa Arvingen vilde søge at faa underkendt Forældrenes eller Faderens eller Moderens Bestemmelse, sikkert ofte vilde blive af en meget pinlig og ubehagelig Karakter for Familien. Vi har altsaa ikke fra Justitsministeriets Side kunnet følge Kommissionen i denne foreslaaede meget stærke Begrænsning af Adgangen til at foretage Baandlæggelse, men foreslaar i Stedet for, at Baandlæggelse kan bestemmes, blot Arveladeren finder det stemmende med Arvingens Tare, hvorhos der tilføjes, at Tilsidesættelse kan ske fra Justitsministeriets Side, men kun, hvis Arvingen godtgør, at han fuldt ud er i Stand til selv at

raade over Arven, at det er af særlig Betydning for ham at faa Raadighed over Arven, og at der ikke foreligger særlige Omstændigheder, som kan medføre Fare for uforsvarligt Forbrug af denne.

Efter gældende Ret er baandlagt Arv ikke uden videre Særeje. Dette har medført adskillige Vanskeligheder ved Skilsmisse eller Separation, og jeg foreslaar derfor nu, at baandlagt Arv altid er at betragte som Særeje, med mindre andet er bestemt ved Testamente.

Som jeg nævnte før, kan de baandlagte Midler ikke gøres til Genstand for Kreditorforfølgning. Denne Regel er det blevet nødvendigt at fastholde som Hovedregel, da Baandlæggelsen ellers vilde blive ganske illusorisk. Imidlertid kan man ikke nægte, at Regelen vil kunne virke meget stødende i visse Tilfælde, f. Eks. hvor Arvingen har paadraget sig et Erstatningsansvar ved en forsætlig forvoldt Skade paa en andens Person eller Gods, og det foreslaas derfor, at det i disse Tilfælde ved Dom kan bestemmes, at Erstatningen skal udredes af de baandlagte Midler.

I Kapitel 15 er samlet nogle Bestemmelser om Testamenter, der ikke naturligt har kunnet optages i noget af de foregaaende Kapitler. Det foreslaas saaledes, at Ejendele ikke ved Testamente kan tillægges flere ved Testators Død ufødte Personer efter hinanden. Ved denne Bestemmelse ophæves altsaa Adgangen til fremtidig at skabe Pengefideikommissor. Jeg tror, at det er rimeligt og fornuftigt, at vi nu, saaledes som Forholdene har udviklet sig, skrider dertil og saaledes supplerer Grundlovens Forbud mod Oprettelse af Len, Stamhuse og Fideikommissor. Det kan nemlig ikke nægtes, at der efter Nutidens Opfattelse er noget urimeligt i, at det saaledes bestemmes, at en Formue i Slægtled efter Slægtled skal tilfalde den ældste, saa de øvrige Søkende overhovedet intet arver og maaske kommer til at leve i stor Fattigdom, medens den ældste kommer til at leve i stor Rigdom.

Bestemmelsen tager kun Sigte paa at forbyde fremtidig Oprettelse af Fideikommissor. Derimod tager den ikke Sigte paa Spørgsmaalet om, hvorvidt bestaaende Fideikommissor kan ophæves. Vi har overvejet dette indgaaende, men har ikke stillet noget Forslag derom. Jeg skal dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa Spørgsmaalet, som jeg vil finde det rimeligt at underkaste en indgaaende Drøftelse i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat til Behandling af dette Lovforslag.